

10 års fristen regnes fra den dag, da den, der efter § 4 anses for producenten, bragte det skadevoldende produkt i omsætning. Der henvises til bemærkningerne til § 7, stk. 1, nr. 1, vedrørende spørgsmålet om, hvornår et produkt er bragt i omsætning. I de situationer, hvor skaden opstår som følge af længere tids brug af produkter af samme art f.eks. et medicinsk præparat, vil det efter justitsministeriets opfattelse formentlig være tilstrækkeligt, at det sidste produkt, som skadelidte har anvendt, er bragt i omsætning inden for 10 års fristen.

Til stk. 3

Efter denne bestemmelse afbrydes såvel 3-års fristen som 10-års fristen i relation til vedkommende producent ved den pågældendes anerkendelse af erstatningspligten eller ved foretagelse af retslige skridt. Efter 1908-loven skal debitor, som betingelse for at forældelsesfristen afbrydes, ikke kun anerkende erstatningspligten men også selve erstatningskravets størrelse. Baggrunden for denne forskel er, at 3-års fristen i lovforslaget allerede begynder at løbe fra det tidspunkt, hvor skadelidte havde eller burde have kendskab til skaden, uanset om det på daværende tidspunkt var muligt at beregne erstatningskravets størrelse. For at undgå en række sagsanlæg, der blot har til formål at afbryde forældelsesfristen, må afbrydelsen knyttes til anerkendelse af erstatningspligten. Der er ikke knyttet formkrav til selve anerkendelsen, der således både kan være skriftlig og mundtlig. Ved retslige skridt tænkes først og fremmest på sagsanlæg, dvs. indlevering af stævning til berammelse.

Bortset fra at forældelsesfristerne afbrydes ved vedkommende producents anerkendelse af erstatningspligten, svarer reglen til bestemmelsen i 1908-lovens § 2, stk. 1, 2. pkt., og den praksis, der har udviklet sig omkring denne bestemmelse, vil således i øvrigt finde tilsvarende anvendelse på erstatningskrav i medfør af lovforslaget.

Til § 11

Bestemmelsen opfylder direktivets art. 13, 1. led.

Som det fremgår af bemærkningerne til § 1 omfatter loven skade på person og privat benyttede ting forårsaget af et defekt produkt. Uden for loven falder skader på erhvervsmæssigt benyttede ting – de såkaldte erhvervstingsskader. Ansvarsgrundlaget er fastlagt i § 6, hvorefter producenten er objektivt ansvarlig for produktsskader.

I medfør af artikel 13 griber direktivet ikke i øvrigt ind i de retsregler, som regulerer ansvaret for produktsskader i de enkelte lande.

Som det fremgår af de almindelige bemærkninger punkt 2.1., hviler ansvaret for produktsskader efter gældende ret fortrinsvis på dansk rets almindelige erstatningsretlige regel – culpa-reglen.

På denne baggrund er det i § 11 præciseret, at en række af lovens bestemmelser (§ 7, stk. 1, nr. 1 og 3 og stk 3, § 8, og § 10, stk. 2), ikke gælder, hvis producenten er ansvarlig for en produktsskade efter en culpabedømmelse.

I forhold til det tidligere lovforslag er der foretaget en nærmere opregning af, hvilke af § 7's ansvarsfrihedsgrunde, der har betydning i denne forbindelse. På baggrund af definitionen af en udviklingsskade i § 7, stk. 1, nr. 4, kan det ikke forekomme, at en producent på samme tid er ansvarsfri på grund af en sådan skade og samtidig har udvist fejl og forsømmelser. Ligeledes kan der ikke opstå culpøse forhold i forbindelse med reglen i stk. 2, hvor defekten først opstår efter, at producenten har bragt produktet i omsætning.

Producenten vil således uanset bestemmelsen i § 7 kunne ifalde et ansvar på grundlag af culpa i forbindelse med produktionen, opbevaringen m.v. Bestemmelsen indebærer f.eks., at producenten bliver ansvarlig, hvis produktet volder skade, før det er bragt i omsætning, fordi producenten har handlet culpøst eller forsætligt. Endvidere vil en producent af ikke-erhvervsmæssigt fremstillede eller indsamlede produkter kunne blive ansvarlig efter en culpa-regel. Den pågældende er i medfør af § 7, stk. 1, nr. 2, ikke objektivt ansvarlig for en produktsskade. Der henvises endvidere til bemærkningerne til § 7, hvor betydningen af culpaansvaret ved siden af det objektive ansvar er berørt i forskellige situationer.

Skyldes skaden, at producenten har handlet culpøst eller forsætligt, skal der ikke fradrages et beløb på 4.000 kr. i beregningen af den samlede erstatning for forbrugertingsskade.

Efter lovforslagets § 10 ophører producentens ansvar senest 10 år efter, at det skadevoldende produkt er bragt i omsætning. Som anført ovenfor under bemærkningerne til § 10, stk. 2, har man ikke i dansk ret en tilsvarende regel om præklusion af ansvaret. Reglen i lovforslagets § 11 medfører, at i det tilfælde, hvor producentens ansvar er bortfaldet i medfør af § 10, stk. 2, vil skadelidte dog kunne gøre sit krav gældende under forudsætning af, at producenten er ansvarlig efter culpa-reglen.